

Formanden: Jeg tror, at denne Udvikling mere vil høre hjemme under de Forhandlinger, den kommende Kommission vil have at føre, end under Forhandlingerne om Nedsættelsen af Kommissionen.

Borgbjerg: Jeg skal naturligvis respektere den ærede Formands Ønsker, men maa dog sige, at det her drejer sig om et Ændringsforslag fra vor Side om, at Arbejdsløshedsspørgsmaalet skal tages med op; men fra det ærede Flertals og den ærede Ministers Side siges det, at man ikke vil have en *Pligt* til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal. Jeg siger saa: Det er en Slags Falliterklæring fra det ærede Flertals og det ærede Ministeriums Side; man frygter dette Spørgsmaal, man ved, det er der, men man tør ikke forpligte Kommissionen til at fremsætte en Løsning. Men naar det er Tilfældet, hvor tør da det ærede Medlem fra Søby i sit Blad klart og let finde Aarsagen til Arbejdsløsheden i den høje Løn? Aarsagen er aabenbart for lav Løn og for lang Arbejdstid. Jo længere Arbejdstiden er, og jo lavere Lønnen er, des frygteligere bliver den økonomiske Krise, des voldsommere Arbejdsløsheden. Det viser al historisk Erfaring. Og ser man hen til vore Nabolande, viser det sig, at her i Landet med lidt højere Arbejds løn, takket være vore gode Fagforeninger, har Krisen været mildere og Arbejdsløsheden mindre, hvor slem den end er, end i vore Nabolande med lang Arbejdstid og lavere Løn.

Det var noget saadant, jeg kunde have tænkt mig, at det ærede Medlem for Søby vilde rejse Debat om her i Dag, naar han overhovedet vilde tage Ordet, og ikke for at protestere mod noget i „Social-Demokraten“, hvis Tals Rigtighed, jeg tror, man kan dokumentere. Det ærede Medlem kom ind paa Spørgsmaalet om Forsørgelse og Forsikring og sagde, at fordi det ærede Medlem og hans Parti ikke vilde acceptere vor Ændring, derfor kunde de alligevel godt ville have, at Kommissionen skal beskæftige sig ogsaa med Forsørgelses-spørgsmaalet. Det Eksempel, som det ærede Medlem hentede fra Ulykkesforsikringen, slaar imidlertid aldeles ikke til, thi det er en Forsikring, nemlig en Forsikring mellem Arbejdsgiverne, og disse Summer komme saa Arbejderne til gode, men det er jo ikke Arbejderne, der forsikre sig selv ved Præmier.

Det forekommer mig imidlertid mærk- værdigt, at man fra det ærede Flertals Side ikke paa nogen Maade vil ind paa

en Forandring af den Ordlyd, man nu en Gang, nemlig i Fjor, har faaet fat paa. Hvorfor vil man ikke gøre en eneste Indrømmelse? Vi forlange ikke, at det skal være det, vi have foreslaaet, som man ved-tager. Vi have erklæret os villige til at høre, om der kunde komme Ændringer fra den anden Side, som vi kunne gaa ind paa. Hvorfor bliver man da med pinlig og haardnakket Stædighed ved at holde fast ved den bestemte Ordlyd, som Lovforslagets Tekst nu en Gang har faaet? Vi maa jo dog fra vor Side blive mistænksomme, thi vi have jo hørt det ærede Medlem for Brønderslev (Thomas Larsen) ude paa Møder og i Artikler tage meget skarpt paa Vej mod den nuværende Alderdomsforsørgelse. Jeg husker ogsaa, at det ærede Medlem for Løvel (A. Nielsen) paa et Møde i Randers har udtalt om den nuværende Alderdomsforsørgelseslov, at den var en Ulykke — en Ulykke, saa stærkt et Udtryk brugte han. Vi have jo ogsaa læst om den Stemning, der er oppe i de samvirkende Sogneraadforeninger for at komme bort fra Alderdomsforsørgelsen, og vi have en bestemt Følelse af, at denne Stemning i visse Kredse vokser, efterhaanden som der bliver større Sandsynlighed for, at vi kunne faa en kommunal Valg-reform. Ærede Medlemmer kunne jo ikke være blinde for, at den Dag, vi faa almindelig kommunal Valgret, vilde der allerede derved være sket en ganske væsentlig Reform af Loven af 9. April 1891. I det Øjeblik vil det nemlig ikke længere være Overklassen, der skal sidde og efter Skøn uddele Alderdomsforsørgelse til de fattige, men i det Øjeblik vil det være Befolkningen selv, der gennem sit kommunale Selvstyre, gennem den almindelige Valgret forsørger sine gamle. Derved vil Loven ikke være bleven ideal, men dermed vil der dog være gjort en væsentlig Forbedring. Det forekommer mig, at efterhaanden som det ser ud til, at dette store Spørgsmaal skal komme paa Dagsordenen og forhaabentlig ogsaa vil blive løst, ytrer der sig rundt omkring — der foreligger bestemte Vidnesbyrd derom — en stigende Stemning for at komme bort fra Alderdomsforsørgelsen og over til en Forsikring, og der er jo ikke Tvivl om, at en Forsikring er noget, Arbejderne selv skulle betale. Den kan være tvungen eller frivillig, men den forudsætter i hvert Fald Præmier fra Arbejdernes Side.

De Herrer maa dog kunne forstaa, at vi blive mistænksomme, og at vi sige: Det staar i de Herrers Magt, og det er saa